

Ālka kalns

(mamas tievēškē)

Didinguojē Ālka – to ainiu pagāirē,
Tarp Loubas ēr Pragolbas opiu iškēlosi aukštā.
Didinguojē Ālka – to protieviu kelēs,
I omžēnus omžius sumint gēlēj...
Su paukštiu supintās žvaigždietās takas,
Didinguojē Ālka – švitroujonti žeme,
Vēs kvėjti pareitē ī Eršvas kaimieli,
Viliuojī sugrīžtē legenduom senuom:
Ka buktad Švēntuojuo Žemaitiu Žemeliē,
Baguots ēr laimings – Bareikiu miestālis,
Ož nuodiemēs sunkes ēr baises pagūndas –
Ožtraukēs karuonē sau ēr nemaluonē...
Prasmēgē čē vēskas ī pragarus liūnus,
Pēktuojī pristuojuosi dvasē...
Atpoulēs čē pēkčios, ēr smaks –
Su dūmas ēr trēnksmas „abo labo tuokio“
Nuvarē ī degontēs, sūdēnas peklas...
Ēr nuognus, ēr nelabus... ēr mantas anū.
Ēr kriuokē, ēr bliuovē, ēr riekē žemaitē.
Bet bov užsispīrē ēr stuoraunē baisē.
Varaunē žemaitē – švēntuovē budavuojē –
Ka darbus joudiausius galietom atpērkētē,
Ka prapulti nuodiemiū būt kor atmelstē...
Kas gal apgailietē, ka varpams negaudos,
Pragaiš numilieta bažnīčiē – ugnie nelēmtuo.
Ēr rūstaun vēs akminis sēna švēntuoriaus,
Maldas menavuodamē senuoliu duoru.
Čē artēmu kapā konvalijuom kvēp,
Didībē tavuojī dar dvasē anū mēn,
Ramībē tebsauguo stiprībē oužulū.
Lakštingala naktim tebgēid kap senuovie,
Ēr ragēn pareitē ī tieviškē žēluojē,
I brongē Žemaitēj, po lēnū koska.

Ēr skobam iš tuolėj i tav papiedēs
Lauža, kol lėjpsnuo papartiu žėjdās.
Če šauk mumis kraus, kad šaknīs dar gīvas,
Nes tėvū mūs piedas dar šēltas takūs,
Svajuonēs anu buovėjs vaikīstēs „petroneliem“,
Vo blezdinguom joukā dar kleg jaunū dēinū.
Bobotēs mūs pasakas, paklīdosēs blaškuos,
Neradosēs takieliu, anūku savū.
Vu Ālka Garbiuojī, vu Erkšva Žėluoji –
Žemaitiu mėslīnga, guoduota to posė esi.
Ka enam par Lietuvuos – Švēntuojė šali,
Didinguoji Ālka – diekavuojam, kad stuovi,
Drūktās oužolās ka siūbouji tvėrtā.
Didinguoji Ālka, diekavuojam, ka mojouji.
Ka lauki kap muotina lauk,
Sugrīštuntiu vakū... savū.